

תחת לראשי וימינו תחבקני. זהב וכסף, כמה דעת אמר
(חגי ב) לי הכסףولي הזהב, זה אמר.

ונחושת, דא איהו גוון כגונו דזהב, בגין דאטבע
מגון זהב ומגון דכיסף. ועל דא מזבח
הבחשת קטן. אמאי איהו קטן. כמה דעת אמר (מלכים א ח)
בי המזבח אשר לפני יי' קטן מהכיל את העולה וגוי.
כמה דעת אמר (שמואל א יז) ודוד הוא הקטן. ואף על גב
דאיהו קטן, כלל אתחיד בגויה. ואיל תימה מזבח
אחרא, אקרי קטן. לאו הבי. דלאו קטן בר האי, דכתיב,
(בראשית א) את המאור הגדול למשלת היום ואת המאור
הקטן למשלת הלילה. ודא איהו המאור הקטן. המאור
הגדול, דא מזבח הפנימי דאיהו מזבח הזהב. ותכלת (קל"ט ע"א)
דא איהו תכלת מציצית. תכלת דא איהו פרסייתא,
רווא תפלה דיד. תכלת דא איהו פרסייתא, דדיבין בית
דייני נפשות. בגין דאית פרסייתא דדיבין בית דייני
 ממונות, ואית פרסייתא דדיבין בית דייני נפשות. ועל
דא, כל גובין (קל"ה ע"א, קנ"ב ע"א, בראשית נ"א ע"ב) טבין לחלמא,
בר גוון תכלא, בגין דינדע דהא נשמתיה סלקא בדינה.
וכד נשמתא סלקא בדינה, גופא אתקון לאשתצתה
ואצטריך ההוא חלמא, לרחמיין סגיאין.

תכלת דא איהו פרסייתא, דכתיב בית (יחזקאל א) כمراה

אבן ספир דמותו כסא, וכותיב ואש מתלקחת) וכותיב ונגה לו סביב. בגין דעבדין ביה בריכין לציונית, וכן נגה לו, אתהדר לגון ירוק, לגון פרתי. מה היא שעתה ואילך, אשתרי זמנא דקראיית שמע, זה אשתני גוון תכלא ממה דתוה, ובגין כה אסיר למידן דיני נפשות בלילה, בגין דשלטא ההוא גוון תכלא בה הוא זמנא, ואתיhib רשו למחטה נפשא ולא משפט. זה א משפט לא שלטא בה הוא זמנא. כד אתי צפרא, ואתער ימינה דלעילא, נפיק ההוא נהורא, ומתי עד האי תכלא, ואשתני ממה דתוה, וכדין שלטא עלייה, ואתדבק בה כריסיא אחרא קדיشا. מה היא שעתה ואילך, זמנא דקראיית שמע.

וארגמן, דא כנופיא דכליילא כל גוונין פחדא. ותולעת שני, כתיב שני, וכותיב שניים, כתיב, (משלילא) כי כל ביתה לבוש שניים. אלא האי איהו גוון אקרי שני, דנטיל כל גוונין בה, וכלא איהו חד, שני ושניים. שניים: פד כלחו כלילו בה פחדא. שני: דנפיק מפרשיא עלאה, שלטא על תכלת מטרא דימינה, ודא איהו אפוטרופסא דישראל, כתיב בה (דניאל) מכאל שרכם. תולעת: דחיליה בפורמיה, פתולעת, דמתבר פלא ועקר כלא.

תולעת שנִי וַיְשַׁשׁ, תָּרֵין גּוֹבֵין כַּחֲדָא, דִימִנָא
וְשֶׁמֶאלָא, חִיר וְסֻמָק. וַיְשַׁשׁ: בּוֹצָא אֵיהֶן.
דְשִׁית חָוטִין מִתְחִרְזָן, וְדָא אֵיהֶן דְכִתְיבָ, (הַנִיאַל) וְגַוִּיתָ
בְתְרִישׁ. וּבָאַלְין תָרֵין, כְלִילָן תָרֵין אַחֲרָנִין.
וְעַזִים: גְבוּרָן תְתָאִי דְלָבָר, לְחַפְּיאָעַל פְנִימָאִי. וְכֹלָא
אַצְטְרִיךְ, וְאַצְטְרִיךְ לְמִיחָב דְוַכְתָא לְכֹלָא, דָהָא
מְפִטְרָא דְדָהָבָא קָאָתִין. וְעוֹרוֹת אַלְים מְאַדְמִים, מְשִׁיכָו
דְתָרֵין סְטָרֵין, דִימִנָא וְשֶׁמֶאלָא, לְחַפְּיאָא בְדַוְכְתָא
אַחֲרָא.

וְעוֹרוֹת תְחִשִים, סְטָרָא חֲדָא אֵית דְרַבִי גּו סְטָרָא אַחֲרָא
בְחוּרָבָא, וְלֹא בִשְׂבוֹא אַשְׁתָכָה, וְדָא אֵיהֶן
סְטָרָא דְכִיָג, וְאַקְרֵי תְחִשָ.

בְסְפִרָא דְשִׁלְמָה מַלְכָא אֵית גּו הָאִי מְזֻבָח הַגְּחַשָת
דְקָאָמָרָן, רְזִוָן עַלְאַיִן. דָהָא מְזֻבָח אַדְמָה
כְתִיב, (שמות כ) מְזֻבָח אַדְמָה תַעֲשָה לֵי וְגּו' וְדָא אֵיהֶן רְזִוָן
כְדַקָא יָאֹת. נְחַשָת, כְד שְׁלַטִין טְוָרֵין אַחֲרָנִין, וְאֵיהֶן
צְרִיכָא לְמִינָן לוֹן, אַצְטְבָע בְהָאִי גְוֹן לְמִינָן לוֹן. וְאַיְנוֹן
אַקְרֵוֹן תְרֵי נְחַשָת.

וְאַיְנוֹן (ר"ס ע"א) תְרֵי נְחַשָת אַתְמַשָך עַלְיִיהו רְוַחָא חֲדָא
מְגּו הָאִי מְזֻבָח, וּכְד הָאִי מְזֻבָח אַסְתָלָק בְסְלִיקָו
אַחֲרָא, כְדַי אַסְתָלָק אַת ב', דָא הָאִי מְזֻבָח קְדִישָא,

וְאַשְׁתָּאֵר רֹוחָא דָאַלִּין טָוֶרִי בְּחַשְׁתָּא. וּכְדָה הַהוּא רֹוחָא אַסְתָּלִיק בְּקִיּוּמִיה, אֲקָרֵי תְּחַשׁ, דָהָא אַסְתָּלִיק מְפִיה אַת בָּ.)

וְהָאֵי אַתְּפָרֵשׁ, לְכַפָּה רֹוחָן אַחֲרָנִין, וְאַקְרָנוּ אָוֹף הַכִּי, וּעַל דָא אֲקָרֵי הַהוּא עַמָּא, תְּחַשׁ. בָּמָה דָאָת אָמַר (בראשית ב) וְאֵת (קמ"ז ע"ב) תְּחַשׁ וְאֵת מַעֲכָה. אַיְבּוֹן הוּוּ יַדְעֵי בְּהָא חִיה דְמִשְׁבָּנָא, דְאֲקָרֵי עַל שְׁמַהוּן.

וְעַצְּיֵ שְׁטִים, אַלִּין אַיְבּוֹן רְזִין קְדִישֵין, דְאַיְבּוֹן לוֹחֵי מִשְׁבָּנָא, וְאַיְבּוֹן אַקְרָנוּ בְּרוֹא דְלַהוּן. בְּתִיב עַצְּיֵ שְׁטִים עַוְמָּדִים, וּכְתִיב (ישעיה^ו) שְׂרָפִים עַוְמָּדִים.

מִפְּאָן וְלַהֲלָאָה שְׁמַן לְמַאוֹר, מִשְׁיכָו דְמִשָּׁחָה רַבּוֹת קְדִישָׁא לְאַמְשָׁבָא עַלְיָהוּ. אַבְנֵי שָׁהָם וְאַבְנֵי מַלְוָאִים, אַלִּין אַבְנֵי קְדָשָׁא, יְסֻדֵּי דְמִקְדָּשָׁא, בְּרַתִּיכִין קְדִישֵין אַלִּין, אַזְׁדְמָנָן בְּלַחְוִדִּيهוּ, לְיִקְרָר וְלַשְׁבָחָא, בְּלַבּוֹשׁ יִקְרָר, לְעַיְינָא כְּהָנָא בְּהָוּ תְּמָן, וְלַאֲדָפְרָא (ולברקה).

תְּרִיסֶר שְׁבָטִין, וּעַל דָא תְּרִיסֶר אַבְנֵין כָּמָה דָאָתָמָר. תְּלִיסֶר זִינְגִין אַיְבּוֹן, בְּרִיְבָא אַבְנֵין יְקִירִין אַלִּין, וּבְלַהּוּ סְלִקִין לְכָה אַתְּוֹן, (דף קל"ט ע"ב) בְּרוֹא עַלְאָה דִיחִוְדָא. וְלַקְבָּל אַלִּין, גַּלְיָף וְאַתְּקִין מִשָּׁה, כָּה אַתְּוֹן בְּרוֹא דְפָסּוֹקָא דִיחִוְדָא, דְכְתִיב, (דברים^ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהֹוָדָא אֱלֹהֵינוּ יְהֹוָדָא. וְאַיְבּוֹן כָּה אַתְּוֹן, גַּלְיָפָן מְחַקְקָנוּ בְּרוֹא דְלַעִילָא.

יעקב בעא לאתקנא לחתה, ברוזא דיחודה, ואתקין
בכ"ד אתוֹן, ואיפון ברוך שם כבוד מלכותו
לעוֹלָם ועד. ולא אשלים לכ"ה אתוֹן, בגין דעת לא
אתתקנו משפנָא. כיון דאתתקן משפנָא, ואשתלים, מלָה
קדמָאה דהוה נפיק מפיה, פד אשטלִים, לא מליל אלא
בכ"ה אתוֹן, לאחזהה דהא אשטלִים דא בגונָא
دلעילָא, דכתיב, (יקרא א) וידבר יי' אליו מאהָל מועד
לאמר. הא כ"ה אתוֹן.

ועל דא כ"ה זיגין לאשלמא תקינה דמקדשא (ס"א דמשפנָא)
ובכל הנני אתוֹן, אוקימנא באינון אתוֹן גליּפון,
דאוליפנָא ממָר. ובגין דמשפנָא אשטלִים ברזין אלין,
אקרֵי כ"ה, בייחודה דשלימי דמשפנָא, ועל דא (תהלים כמה)
וחסידיך יברכוּכה כתיב, רוזא דשלימי דכל משפנָא
ותקינה דיליה. כ"ה, לךּבל כ"ב אתוֹן, ואורייתא
ונבאים וכותבים, לאינון כלָא חדא, ורוזא חדא.

בשעתא דישראל קא מיחדי יהודא בהאי קרא, ברוזא
הכ"ה אתוֹן, לאינון שמע ישראל יי' אלהינו
יי' אחד, וברוּך שם כבוד מלכותו לעוֹלָם ועד, לאינון
כ"ד אתוֹן, ויכוֹן כל חד בהוי, כל הי אתוֹן מתחברן
בחָדָא, וסלקין בחבורה חד (ס"א בדין אתרפהו) מ"ט טרעין,
ברוזא דיובלָא. וכדין אצטְריך לסלקָא עד ולא יתיר.

וכדין אתפתחו תרעין, וחשיב קודשא בריך הוא לההוא בר נש, כאילו קיים אוריותא בלה, דאייה אתיა במ"ט פנים. (בכלא) ועל דא אצטריד לכוונה לבא ורעותא בכ"ה ובכ"ד, ולסלקא לוין ברעותא הלא, למ"ט תרעין דקאמאן. כיון דאתפונ באי, יתפונ בההוא יהודא דאמר מר, שמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד פלא דבל אוריותא בלה. זפהה חולקיה מאן דיתפונ בהו, דודאי כל לא איהו דבל אוריותא דעילא ותתא. ודא איה רוזא דאדם שלימא, דבר ונוקבא, רוזא דבל מהימנותא.

מחליקת דשmai והיל בקימה ובסביבה, דכתיב, (דברים י) בשכבה ובקומך, דשmai סבר בערב דקא כלילא נוקבא בשלטנה, אצטריד לגבי נוקבא דקא יטו ויקראו. ובבקר, דקא שלטא דכוורתא בשלוטנותא דעתמא עלאה, אצטריד למיקם קמיה דכוורתא, כמה דאצטריד בתפלה מעומד, ובכל אחר דכוורתא אתיא. ובית היל סבר, אלמלא אשתח דא לחוד ודא לחוד, הבי אצטריד. אבל כיון דאנן מחברן לוין פחדא, בחבורא במ"ט פנים, ומ"ט תרעין, לא אצטראיכנא לאפרשה דא לחוד ודא לחוד, אלא לאשכחא דכלא איה חד, בלא פרידא. וכמה דאוזמן לייה לבר נש, הבי

ימא, דהא פְּרוּוִיהוּ בְּחַבּוֹרָא חֶדָּא, כִּמֵּה דְּבִנְיָחָא לוֹן,
וְהִכִּי אַצְטְּרִיךְ לְאַתְּחֹזָה.

ועל דא דכוֹרָא, בשית סְטְרִין, בְּקָרָא דְשָׁמָעַ יִשְׂרָאֵל,
דאַיְנוּ שִׁתְּתִיבָּן. וְנוֹקְבָּא בְּשִׁתְּסְטְרִין בְּרוֹךְ שֵׁם
כֻּבּוֹד מְלָכָתוֹ לְעוֹלָם וְעַד. דְּאַיְנוּ שִׁתְּתִיבָּן אַחֲרָבִין,
וְסַלְקִין בְּחַבּוֹרָא חֶדָּא, בְּרוֹזָא דְמַטְתָּרָעִין, וְהַלְכָה כְּבֵית
הַלְלָה בְּכָל אַתְּר.

רְבִי שְׁמַעְיָן אֲרִים יְדוּיִים וּבְרִיךְ לְרְבִי אַלְעָזָר בְּרִיה. פָּתָח
וָאָמַר, (ישעה מא) מֵי הַעִיר מִמְּזֹרָחַ וְגַוּ. הָאִי קָרָא
אָזְקִימָנָא וְאַתְּמָר, אָבֵל רְזָא דְּחַכְמָתָא אֵיהֶן, מִי' רְזָא
דְּעַלְמָא עַלְהָה אֵיהֶן, דְּהָא מַתְּמָן נְפָקָא שִׁירּוֹתָא,
לְאַתְּגָלְיָא רְזָא דְּמַהְיִמְבּוֹתָא, וְהָא (בהקדמה ב' ע"א) אָזְקִימָנָא.
תוֹ. מִי טְמִירָא דְּכָל טְמִירִין, דְּלָא אַתִּידָע וְלֹא
אַתְּגָלְיָא כָּלָל. גַּלְיִי יִקְרִיה לְאַשְׁתָּמוֹדָעָא, מַהְהוּא
אַתְּרָא דְּאַקְרִי מִזְרָח, דְּהָא מַתְּמָן שִׁירּוֹתָא דְּכָל רְזָא
דְּמַהְיִמְבּוֹתָא, וְנַהּוֹרָא לְאַתְּגָלְיָא. וְלֹבְתָר צְדָקָה יִקְרָא הָא
לְרַגְלוֹ, דְּהָא צְדָקָה, גַּלְיִי גְּבוּרָתָא עַלְהָה, וְשׁוֹלְטָבִיה
דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹהָא צְדָקָה אֲשֶׁלְטִיה עַל עַלְמָינָן
כָּלָהּוּ, לְדִבְרָא לוֹן, וְלֹא תָקַנָּא לוֹן, בְּדַקָּא יְאֹות. וְעַל דָּא,
(ישעה מא) יְתַן לְפָנָיו גּוּיִם וּמְלָכִים יְרָךְ, (דף ק"מ ע"א) דְּהָא כָּל
מְלָכִין דְּעַלְמָא, בְּרִשׁוֹתָא דְּהָא צְדָקָה קִיּוּמִין, כִּמֵּה דְּאַתְּ
אָמַר (תהלים ט) וְהָא יְשֻׁפּוֹת תִּבְלֵל בְּצְדָקָה.

תו, צדק יקראהו לרגלו, מאן קרי למאן. אלא, צדק איהו קاري תDIR לאספקלרייה דגנרטא, ולא שכיח לעלמיין, וצדקה קאים תDIR לרגלו, שלא אתעדי מתחמן, וקاري ולא שכיה, הרא הוא דכתיב, (תהלים פג) אללהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. והשתא קודשא בריך הוא אנחר לו ארחה דא בגינן (ויר) אלעזר בריך דקראי לבנורא עלאה ולא שכיה. זפאה חולקיהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתה. (ס"א והשתא אלעזר בריך קרי לנורא עלאה ולא שכיה וקודשא בריך הוא אנחר לו ארחה דא בגיניה, זפאה חולקיה חפאה חולקיהון

(צדיקיא)

רבי אבא פתח קרא ואמר, (תהלים סג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. מי שנא מכל שאר תושבון, שלא קאמר באן אחר שבח לוון דוד מלכאה, ומאי שנא הכא דקאמר בהיותו במדבר יהודה. אלא לא דא בלחודי, דהא אויפי הבי גמי, (תהלים ל) בשנותו את טעמו לפני אבימלך. (תהלים נד) בבא היזיפים. וכן כל הגו. לאחזהה לכל בני עלמא, שבחיה לדוד, דאף על גב דבצערא הויה, והוו רדפי אבותריה, הויה משותדל לומר שירין ותושבון לקודשא בריך הוא.

ואף על גב דברות קדשא הויה אמר, רוח קדשא לא הו שארוי עלי, עד דאייה אשთדל למשרי עלי. וכן בכל אחר, לא שRIA רוח קדשא דלעילא, עד דיתעורר

עליה בר נש מחתה. ודוד אף על גב דקה רדי' אבתריה, והוה בצריה, לא הוה שבק שירין ותושבחן מפומיה, ולשבחא למאיריה על פלא.

ואי תימא, הא התגנון, (בראשית ל"ט ע"ב, ס"ה ע"א) מזמור לדוד, או לדוד מזמור, והכא שרת עליה רוח קדשא בקדמיה, בגין דאמר מזמור לדוד. אלא, אי איה לא היה מכובן גרמייה בקדמיה, לא שרת עליה רוח קדשא. (נ' ע"א, רל"ח ע"ב) מזמור דא רוח קדשא. אמאי אקרי ה' כי. בגין דאייה, משבחת תדר למלכא עלאה (ס"א דכל זמנה אייה קא משבח ומזרע ולא שכיך) דכל זמנה היה קא משבחת ומזרעת, ולא שכיך. פיון דאתא דוד אשכח (ק"ג ע"ב) גופא מתקנא כדקא יאות, ושרת עליה, והוא מגלי בהאי עלמא, לשבחא ולזמרא למלכא, וכלא, בגין דיתתקן האי עלמא, פגונא דלעילא. לדוד. גבר שלים בתקונו, גבר מתקנא, גבר זפהה. דוד ודיי דלא אשכחני לעלמיין. בהיותו בדבר יהודה, דא שבחא לדוד, אף על גב דצריה היה, אף על גב דהוא רדי' אבתריה. ומאי תושבחתא קאמר. תושבחתא דאייה רב ויקירא.

ושבחא דיליה Mai Ai. (תהלים סג) אלhim אל' אתה אשחרך. אלהים סתום. פיון דאמר אלהים, אמאי אל'. אלא הוא דרגא דיליה. תלת דרגין הכא:

אֱלֹהִים. אֵלִי. אַתָּה. וְאֶפְעַל גַּב דָּאִינְוֹן תָּלַת שְׁמַהּוּן, חד דְּרָגָא אֵיהּוּ, בְּרוֹזָא דְּאֱלֹהִים חַיִּים. אֱלֹהִים: לְעִילָּא, אֱלֹהִים חַיִּים. אֵלִי: קָצָה (בראשית א' ע"ב) הַשְׁמִים עַד קָצָה הַשְׁמִים. (קל"ח ע"ב) אַתָּה: דְּרָגָא דִּילִיה. וְאֶפְעַל גַּב בְּכָלָא חד, וּבְשָׁמָא חד סְלִיק. אֲשֻׁרְךָ, אֵי בְּמִשְׁמָעוֹ דִּילִיה, שְׁפִיר. אֲבָל אֲשֻׁרְךָ, אֲתָקִין נְהֹרָא דְּבָהִיר בְּשִׁחְרוֹתָא. דָּהָא נְהֹרָא דְּקִיְּמָא בְּשִׁחְרוֹתָא, לֹא נְהֹרָא עַד דִּיתְתָּקְנוֹן לִיה לְתַתָּא. וּמְאָן דְּאֲתָקִין נְהֹרָא שְׁחָרָא דָא, אֶפְעַל גַּב דָּאֵיהֵי אַוְכָמָא, זָכֵי (בראשית נ"א ע"ב) לְנְהֹרָא חַוּרָא דְּבָהִיר, וְדָא אֵיהֵי נְהֹרָא אַסְפְּקָלְרִיא דְּנָהָרָא, וְדָא אֵיהֵי בָּר נְשָׁהָרָא דְּזָכֵי לְעַלְמָא דָתִי.

וְרוֹזָא דָא (משל ח) נְמִשְׁחָרִי יְמִצְאָנְגִי, וּמִשְׁחָרִי: דְּמִתְתָּקְנוֹן נְהֹרָא מִשְׁחָרִי אַוְכָמָא. יְמִצְאָנְגִי, יְמִצְאָנְגִי לֹא כְּתִיב, אֶלָּא יְמִצְאָנְגִי, דָזֵכי לְתַרְיוֹן נְהֹרָין. לְנְהֹרָא דְּשִׁחְרָא אַוְכָמָא, וּלְנְהֹרָא חַוּרָא דְּנָהָרָא. וְזָכֵי לְאַסְפְּקָלְרִיא הַדָּלָא בָהִיר, וּלְאַסְפְּקָלְרִיא הַדָּבָהִיר. וְדָא אֵיהֵי יְמִצְאָנְגִי. וְעַל דָא אָמַר דָוד אֲשֻׁרְךָ, אֲתָקִין נְהֹרָא דְּשִׁחְרָא אַוְכָמָא, לְנָהָרָא עַלְיהָ נְהֹרָא חַוּרָא דְּנָהָרָא.

(תהלים סג) צָמָא הַלְּכָה לְךָ נְפָשִׁי כַּמָּה לְךָ בְּשָׁרִי, כַּמָּא דְּכָפִין לְמִיכָּל וְצָחִי לְמִשְׁתַּיִם. בְּאָרֶץ צִיה וְעַיִף בְּלִי מִים, בְּגִין דָאֵיהֵי מִדְבָּר, וְלֹאֵו אֵיהֵי אָתָר דִּישְׁוָבָא, וְלֹאֵו אֵיהֵי

אתר מקדשא. (ד"ג ק"מ ע"ב) ובגין לכך איהו אתר בלי מים. ובמה דאגנו כפין וצחאן לגבך באתר דא, כן בקדש חיותיך וגוי. ואנו כמה דאגנו צחאן לגביכי דמר, למשתיכי בצדחותא מלאוי באתר דא, אונס הבי צחינן למשתיכי בצדחותא מלאוי,نبي מקדשא, אתר דאקרי קדש. אמר רבי שמעון לר' אבא, מאן דשארי מלאה השטה יימא. פתח רבי אבא ואמר, (שמות כט) ויקחו לי תרומה מאית כל איש וגוי. משה בשעתה מקדשא בריך הוא אחמי ליה עובדא דמשבנא, היה קשה קמיה, ולא יכול למקם ביתה, והא אוקמיה. והשטה אית לן למקשי הכא, אי תרומה דא, יהבה קידשא בריך הוא למשה בלחוודי, היה יהבה לאחרא, ואמר דלבני ישראל יקחו האי תרומה.

אלא ודאי למשה יהבה, ולא יהבה לאחרא. למלכा דתוה בגו עמייה, ולא הוות מטרוגיתא עמייה דמלכा. כל זמנא דמטרוגיתא לא הוות עמייה דמלכा, לא מתיאשי עמא ביה, ואיפונ לא יתבין לרחצן. כיון דאתת מטרוגיתא, כל עמא חדאן, יתבי ברוחצנו. לכך בקדמיתא, אף על גב מקדשא בריך הוא עבד לון בסין ואתין על ידי דמשה, לא מתיאשי עמא. כיון דאמר קידשא בריך הוא יקחו לי תרומה, וננתתי משבני

בתוכם. מיד אתי אישו בלהו, וחדו בפולחנא דקונדשא בריך הויא, הדא הוא דכתיב, (במדבר ז) ויהי ביום כלא משה נבחנת כלא משה לארעא. וαι תימא, ויהי בכל אחר לאו איהו אלא לשנה דעתרא, והכא כתיב ויהי ביום. אלא, בההוא יומא דשכינתא נחתת לארעא, אשטכח מקטרגא לגבה, וחפייה ההוא חשוב קבל לגבה, בגין דלא תהיות. ותגנון, אלף וחמש מאה רבעא מלackyין מקטרגין, אשטכחו לגבה בגין דלא תהיות. ובההוא זמנה אשטכחו כל בנopia דמלאכי עליי קמי קידשא בריך הויא. אמרו קמיה, מاري דעלמא, כל זיווא וכל נהורא דילן בשכינת יקרך איהו, והשתתא תהיות לגבי תהאי. בההי שעתא אתתקפת שכינתא, ותברת ההוא חשוב קבל, כמוון דמתבר גזיזין תקיפין, ונחתת לארעא. פיוון דחמו בלהו בפה, פתחו ואמרו (תהלים ח) יי' אדונינו מה אדייר שםך בכל הארץ. אדייר ודאי, דתברת כמה גזיזין וחלין תקיפין, ונחתת לארעא, ושליטה בכלא. ועל דא כתיב ויהי, צערא דקביבלו כמה חילין ומשירין, ביומא דכלא משה נחתת לארעא.

ובגין בך ויקחו לי תרומה וגוי. ויקחו לי ותרומה לא כתיב, אלא ויקחו לי תרומה, לאחוזה דכלא חד בלא פרודא. ועובד דמשבנה בגונא דלעילא, דא

לִקְבָּל דָא, לְאַתְּפַלֵּל אֲשֶׁר שְׁכִינַתָּא מִפְּלָסְטְּרִין עַיְלָא וַתְּתָא,
הַכָּא בְּהָאִי עַלְמָא עַוְבָּדָא דִילִיה, בַּעֲוָבָּדָא דְגַופָּא,
לְאַתְּפַלֵּל אֲרֹוחָא בְגַוִּיה, וְדָא אֵיהִי שְׁכִינַתָּא, דְאַתְּפַלְּילָת
לְעַיְלָא וַתְּתָא, וְאֵיהִי רֹוחַ קָרְדָּשָׁא.

וְלֹעַלְמָ אַתְּמִשְׁכָת וַעֲלַת גַו רֹזָא דְגַופָּא, לְאַשְׁרָא
מוֹחָא גַו קְלִיפָא כֵלָא כִמָה דְאַתְּחוֹי. הָאִי רֹוחָא
דְקָדְשָׁא, אַתְּעַבֵּיד בְגַופָּא, לְאַתְּפַלֵּל אֲבָגַוִיה רֹוחַ אַחֲרָא
עַלְאָה, דְקִיקָן וְנָהָיר, וּכְלָא הַכִּי אַתְּאַחַיד וְאַתְּפַלֵּל דָא
בְדָא, וַעֲלָל דָא בְדָא, עַד דְאַתְּאַחַיד בְּהָאִי עַלְמָא,
דְאֵיהִי קְלִיפָה בְתְּרָאָה דְלָבָר.

קְלִיפָה תְּקִיפָא אֵיהִי לְגַו מְקֻלִיפָה דְהָאִי עַלְמָא. בְגַוּנוֹנָא
דְאָגּוֹזָא, דְהָאִי קְלִיפָה דְלָבָר לְאוֹ אֵיהִי תְּקִיפָא,
קְלִיפָה דְאֵיהִי לְגַו מִיְפָה, אֵיהִי קְלִיפָה תְּקִיפָא. אוֹפָה הַכִּי
לְעַיְלָא, קְלִיפָה תְּקִיפָא, אֵיהִי רֹוחָא אַחֲרָא דְשַׁלְטָא
בְגַופָּא. לְגַו מִגְיָה, אֵיהִי קְלִיפָה קְלִישָׁא. לְגַו מִגְיָה מוֹחָא.
בְאַרְעָא קְדִישָׁא, מַתְּקָנָא כֵלָא בְגַוּנוֹנָא אַחֲרָא, דְהָא
קְלִיפָה תְּקִיפָא אַתְּפָרָת מְהֻהָנוֹ אַתָּר, וְלֹא
שַׁלְטָא (קע"ג ע"א) בֵיהַ כָלָל. קְלִיפָה תְּקִיפָא אַתְּפָרָת תְּבִיר,

(ד"א מְהֻהָנוֹ יוֹתֵר רַעֵיר) וְאַתְּפַתְּחָת מְהָאִי סְטוּרָא (ס"א עַד דְאַתְּאַחַיד בְּרָא
דְמַשְׁכָנָא. בְּהָאִי עַלְמָא קְלִיפָה בְתְּרָאָה אֵיהִי לְבָרָקְלִיפָה תְּקִיפָא אֵיהִי לְגַו בְגַוּנוֹנָא דָא אוֹפָה
הַכָּא לְעַיְלָא קְלִיפָה תְּקִיפָא אֵיהִי לְבָרָקְלִיפָה מִגְיָה אֵיהִי קְלִיפָה קְלִישָׁא וְלֹא שַׁלְטָא בֵיהַ כָלָל
וְאַתְּפַתְּחָת מְהָאִי סְטוּרָא) (נ"ט ע"ב) וּמְהָאִי סְטוּרָא.

וְהַהִיא פִּתְחָה הָוֹה בָּאָרֶעָה קָדִישָׁא, בְּכָל זִמְנָא דְּפָלֵחִין פּוֹלְחָנָא (דף קמ"א נ"א) כְּדָקָא יָאֹת. כִּיּוֹן דְּגַרְמָנוֹ חֻבְּיִין, מְשִׁיכָו הַהִיא פִּתְחָה לְהַאי סְטָרָא וְלְהַאי סְטָרָא, עַד דְּאַתְּקָרְבָּן קְלִיפָה, כֵּלָא פְּחָדָא. כִּיּוֹן דְּאַסְתִּים קְלִיפָה לְמוֹחָא, כְּדֵין שְׁלַטָא (רג"ע"א) תְּהִיא קְלִיפָה עַלְיִיהוֹ וְדַחָה לֹזָן לְבָר מְהַהְוָא דּוֹכְתָּא.

וְעַם כֵּל דָא אֲפָעָל גַּב דְּדַחָה לֹזָן לְבָר, לֹא יְכִיל הַהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא לְשְׁלַטָה בָּהָוָא דּוֹכְתָּא קָדִישָׁא, דְּלָאו אַתְּרִיה אֲיוֹן. וְאֵי תִּימָא, אֵי הַכִּי, הַוְאִיל וְלֹא יְכִיל הַהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא לְשְׁלַטָה בָּהָוָא דּוֹכְתָּא קָדִישָׁא, אַמְמָא קִיּוֹמָא חָרוֹב, דְּהָא חַרְבָּא לֹא הוֹי בְּעַלְמָא, אַלְאָ מְסְטָרָא דְּהַהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא.

אַלְאָ וְדָא יְבָד אַתְּחָרְבָ, לֹא אַתְּחָרְבָ אַלְאָ מְהַהְוָא סְטָרָא, בְּשֻׁעַתָא דְּאַסְתִּים לְמוֹחָא, וְקוֹדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא עָבֵד דְּלָא תְּשִׁלוֹט הַהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא עַל הַהָוָא דּוֹכְתָּא. וְכֵד דְּחָה לֹזָן לִישְׂרָאֵל מְגִיהָ, הַהִיא קְלִיפָה אַתְּהָדְרָת וְאַתְּפָתָחָת בְּמַלְקָדְמִין. וּבְגִין (נ"ח, ע"ח ע"ב) דְעַמָּא קָדִישָׁא לֹא הוּוֹ תִּמְןָן, חַפְּיָא עַל הַהָוָא פִּתְחָה, חַוְּפָּאָה קָדִישָׁא דְּפָרָוכְתָּא קְלִישָׁא, לְבָטָרָה הַהִיא אַתְּרָ, דְּלָא יְסֻתוּם לִיהְיָה הַהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא, וְאַחַיד בְּכָל סְטָרוֹי.

לְמֹהָיוֹ רַבּוֹת קָדְשָׁא עַל אָרֶעָה בְּמַלְקָדְמִין, לֹא יְכִיל,

זההו חופה קלישא אחד, שלא יהיה לחתה, זההו עמא קדישא לאו תמן. ועלذا לא אtabני חרבן, מיומא דאתחריבו. לשולטאה היה קליפה תקיפה, לא יכול, זההו חופה קלישה אחד ביה בכל סטורי בההוא פתיחו שלא שלוט תמן, ולא תפתיים מוחא, בההוא חופה פרוכתא קלישא, דאייה מגו משיכו פרוכתא קדישא דליעילא, דעתיר ההוא אחר.

ובגין כה, כל אינון נשמתין בשאר עמיין, דידיין באירוע, פד נפקין מהאי עלמא, לא מקבל לוז, וזכה לוז לבך, ואולין ושטאן ומתגלין בכמה גלגולין, עד דנפקי מכל ארעה קדישא, וסחרן (לטוהרנייה) לסטרייה, במסאו דלהוון. וכל אינון נשמתין דישראל דנפקין תמן, סלקין, וההוא חופה קלישא מקבל לוז, וועלין לקודושא עלאה, בגין הכל זינה אזלא לזיניה. ובשمتיהון דישראל דנפקי לבך מארעא, בראשותה דההיא קליפה תקיפה, אזלא וסחרא ומתגלילא, עד שתבת להוכתתא, וועלת לאתר דאתחיז לה. זפאה חולקיה, מאן דבשمتיה נפקא בראשו קדישא, בההוא פтиחו דארעא קדישא.

מאן דבשمتיה נפקת באירוע קדישא, אי אתקבר בההוא יומא, לא שלטה עליה רוחא מסבא

כלל. ועל דא כתיב בצליבא, (דברים כט) כי קבור תקברנו ביום ההוא ולא תטמא את אדמתה. בגין דבליליא אתיהיב רשו לרוח מסאבא למשטה. ואף על גב דאתיהיב לוון רשו, לא עאלין בארעה קדיشا, בר אי אשכחן תמן מנא לאעלא ביה. (ק"ל ע"א) אברין ופדרין דמתאכלוnal בליליא, לאתזנא זינין אחרנין, לאו דעתילין בארעה, ולא לאMSCא לוון בארעה, אלא, בגין דלא תשלוט סטרא אחרא גו ארעה, ולא יתMSCא לאעלא תמן. בגין ביה, תבנה מביתו היה סליק (ק"ל ע"א) עיקם, ומתגלה לבר, ואזיל (חיקף) בבהילו, עד דעלן לנוקבא דצפון, דתמן מדוריין הכל סטרין אחרנין, ותמן עאל תננא, ובלהו אתזנו תמן.

תבנה דיממא, היה סליק לדוכתיה באלה מישר, ואתז מה דאתז. ומה הוא פתיחה, (ק"ט ע"ב) אתזנו כל סטרי קליפה תקיפה, דאייה לבר מארעה קדיشا, ומה היא תננא גסה כמה דאוקימנא.

ゴופיהון דצדיקיא, דלא אתMSCו בהאי עלמא בתר הנאין דההיא קליפה תקיפה, לא שלטא עליהו רוח מסאבוי הכל, דהא לא אשתחפו אבתיריה כלום בהאי עלמא. כמה דגופה דרשיעיא (נ"א גופיהון) הצדיקיא דלא אהMSCו בתר הנאין וכטוףין דהאי עלמא היה קליפה תקיפה לא שלטא

עליהם דהא לא אתחמשו אבותריה בהאי עלמא דהא במא דגופיה דרשיעיא) **אתמשך** בהאי **עלמא** בתר ההיא **קליפה** **תקיפה**, והונאי ועונגין דיליה ותיקוגין דיליה, הבי אסתאב, בתר **דנפקת** **בשותיה מביה**.

גופיהון **דצדיקיא**, **דלא מתענג כי בא** (דף קמ"א ע"ב) **עלמא**, **אלא מתענג כי מצוה**, וסעודה שבתין וחגין זומגן, ההוא רוח מסבא לא יכול לשלטה עליהו, דהא לא אתענגו מדיליה כלום. והואיל ולא נטלו מדיליה, לית לי רשו עליהון כלל. זכה איה מאן **דלא אתהגי מדיליה כלום**.

מאן **דנשותיה נפקא** לבר מארעא קדיישא, וההוא גופא **אסתאב** בהוא רוח מסבא, **אשתאייב בגויה**, עד דtab ליה עפרא. (נ"א דאתבלי גופא בעפרא) **ואי** **ההוא** (ויקרא ע"ב ע"ב) **גופא**, **דאשתאייב ביה** **ההוא** **רוח** **מסבא**, **סלקין** **לייה** **לאתקברא** **גו** **ארעא** **קדיישא**, **עליה** **מסבא**, כתיב, (ירמיה ב) **ותבואו** **ותטמאו** **את** **ארציכי** **ונחלתי** **שותם** **لتועבה**. **ארציכי**, **דלא** **שלטה** **עליה** **רוח** **מסבא**, **ביהוא** **גופא** **دلכו**, **דאשתאייב ביה** **rhoch** **מסבא**, **דקא** **מייתין** **לקברא** **לייה** **בארציכי**, **אתון** **מסאBIN** **לה**, **לאסתאבא** **ביה**. **אי לא** **דעביד** **קידשא** **בריך** **היא** **אסotta** **לארעא**, **דהא** **כיוון** **דאתבלי** **ההוא** **גופא**, **נשיב** **קידשא** **בריך** **היא** **rhoch**

מַלְעִילָא, וְדֹחֵי לֵיהֶ לְהַהוּא רֹוחַ מִסְאָבָא לְבָרָ, דָהָא אֲיָהּ
חַס עַל אַרְעִיתָה.

יוסף, לא שליט על גופיה רוח מסאבא לעלמין, אף על גב דגש מהיה נפקת בראשו אחרא. מי טעם. בגין דלא אטמשיך בח'יו' בתר רוח מסאבא. ועם כל דא, לא בעא דגופיה יסלקון ליה לאתקברא באראעא קדיישא, אלא אמר, (בראשית נ) והעליתם את עצמותי, ולא גופי.

יעקב לא מית, וגופיה אתקים בקיומא תDIR, ולא
דחיל לסטרא אחרת, דהא ערסיה הויה שלים,
בשלומו דגהורה עלאה, בנהירו דתריסר שבטים,
ובשבעים גפש, בגין כה לא דחיל לסטרא אחרת, ולא
יכיל לשלאה עליה. ותו, דאיו גופא דדייקנא עלאה,
דשפירו דיליה אחיד לכל סטרין, וכל אינון שייפין
דאם קדמאה הו אחדון ביה. ועל דא כתיב ביה, (בראשית
מ) ושכתי עם אבותי ונשאתני ממזרים, גופא שלים.
ועל דא וייחנו הרופאים את ישראל, דגופיה יהא קאים
בקיום. וזהי אצטדיון. שאר בני עלמא דנפקת
בשפתינו בארא קדיישא, נפשא וגופא אשתי זיב
מפלא.

תְּלִתְ שְׁמַהֵן אֲקָרֵי בְּשֶׁמֶתְאָ דְּבָרְ נְשָׁ, נְפָשָׁ, רְוִיחָא,

ובשפתה. וכלהו קלילן דא בדא, ובתלת דוכתי אשטכח חיליהו. נפש דא, אשטכחת גו קברא, עד דגופא אtbliy בעפרא, ובדא מתגלגת האי עלמא, לאשטפהה גו חייא, ולמנדע בעזרא דלהונ, ובשעתה ד' אצטרכו, בעאת רחמי עליהו.

רווח דא, איהו דעל בגנטא ד' בארעא, ואצטיר תמן, בד'וקנא דגופא דהאי עלמא, בחוד מלבוושא דמתלבשא תמן. ודא אהני תמן בהנאיין וכסופין בזיא דבגנטא. ושבתי וירחי זומני, סלקא לעילא, (קל"ז ע"א, צ"ט ע"ב) ואהני תמן, ותב לאתריה. ועל דא כתיב, (קהלת יט) וחרוח תשובה אל האלים אשר נתנה. תשובה ודאי, בהני זומני דקאמון.

בשם איהי סלקא מיד לאתרהא, לההוא אטר דנפקת מתמן, ודא איהי דבגינה אתגהירות בו贊ינא, לאנhero לעילא. דא לא נחתת לחתא לעלמיין, בדא אתכלילת, מאן דאטלילת מכל סטרין מעילא ומחתה. ועד דהאי לא סלקא לאתקשרא (נ"א ברוכתהא) בכורסיא, לא מתעטרה רוח בגנטא ד' בארעא, ונפש לא מתישב בארכטה. כיון דאיהי סלקא, כלחו אית להו נייחא. ובכ אצטרכ לבני עלמא, כה איפון בעזרא, ואזלי לבי קברי, האי נפש אטערט, ואיהי אזלא ומשטטא,

וְאַתָּעֵר לְרוֹחַ, וְהַהוּא רֹוח אֲתָעֵר לְגַבִּי אָבָהוּ, וְסַלִיק
וְאַתָּעֵר לְגַבִּי בְשָׁמָה, וּכְדִין, קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִים עַל
עַלְמָא, וְהָא אָזְקִימָנָא. וְאַפְעַל גַב דָהָא אֲתָעֵרָו מְלִין
אַלְיָן דְגַשְׁמָתָא בְגֻוּנִין אַחֲרָנִין, כְלָהו סַלְקִין בְמַתְקָלָא,
דָא, וְדָא אִיהוּ בְּרִיךְהָדְמָלה, וְכֹלָא חד.

וּכְדִ נְשַׁמְתָא אֲתָעֵבָת מְלַסְלָקָא לְדוֹכְתָהָא, רֹוחָא אַזְלָא
וְקִיְמָא בְּפִתְחָא דְגַנְתָא דְעַדָן, וְלֹא פִתְחֵין לְהָ
פִתְחָא, (דף קמ"ב נ"א) וְאַזְלָא וְמִשְׁטָטָא, וְלִיתְ מַאן דִיְשָׁגָח בָה.
נְפָשָׁ אַזְלָא וְמִשְׁטָטָא בְעַלְמָא, חַמָאת לְגַופָא דְסַלְקָא
תוֹלְעֵין, וּבְהַהוּא דִינָא דְקָבָרָא, וּמִתְאֶבֶלָת עַלְיהָ, כִמָה
דָאוּקָמוּה דְכַתִּיב, (איוב יד) אֵך בְשָׂרוּ עַלְיוֹ יְכָאֵב וּנְפָשָׁ
עַלְיוֹ תְאֵבָל. וְכֹלָא אִיהוּ בְעֻונְשָׁא. עד דְגַשְׁמָה אֲתָקָשָׁת
בְּדוֹכְתָהָא לְעַילָא, וּכְדִין כּוֹלָהו מְתַקְשִׁרֵין בְּדוֹכְתִּיהָ.
בְגַיַן דְכָל הַגִּי תִלְתָה, קְשׁוּרָא חַדָא אִיפּוֹן, בְגֻוּנָא
דְלָעִילָא, בְרוֹזָא דְגַפֵשָׁ רֹוח וּבְשָׁמָה, דְכֹלָא חד,
וְקְשׁוּרָא חד. נְפָשָׁ: לִית לְה בְהֹרָא מְגַרְמָה כְלָוָם, וְדָא
אִיהוּ דְמִשְׁתַּתְפָא בְרוֹזָא דְגַופָא חד, לְאַעֲנָגָא וְלִמְיָזָן לְהָ
בְכָל מָה דְאַצְטָרִיךְ, כִמָה דָאַת אָמֵר (משל לָא) וְתַתְנַ טְרַף
לְבִיתָה וְחַק לְבָעֲרוֹתִיהָ. בִיתָה, דָא אִיהוּ גַופָא, דָאִיהִ
זָנָא לְהָ. וּבְעַרְוָתִיהָ, אַלְיָן אִיפּוֹן שִׁיְפִין דְהָאִי גַופָא.
רוֹחַ: דָא אִיהוּ דְרַכְבִּיב עַל הָאִי נְפָשָׁ, וּשְׁלִיטָה עַלְהָ, וּבְהִירָ

לה בכל מה דאצטראיך, ונפש איהו כרסיא להאי רווח. בשמה: איהי דאפיקת להאי רוחא, ושליטה עליה, נהירת ליה בההוא גהורא דחין, וההוא רווח תליא בהאי נשמה, ואתגהייר מנה בההוא גהורא הנהייר. ההוא נפש, תליא בהאי רוית, ואתגהיירת מפיה, ואתזונת מפיה, וכלא קשורה חד.

ועד דהאי בשמה עלאה, לא סלקא גו נבייעו דעתיקא דעתיקין. סטימא דכל סטימין, ואטמליא מניה, בגין דלא פסיק. רויח דא לא עאל בגנטא דעדן, דאייה נפש, ולעלום רויח לא שריא אלא בגנטא דעדן, ונשמה לעילא. נפש דא אתישבת (ס"א לא אתישבת) בדוכתהא גו גופא לחתא. כגונא דא, כלא לחתא הבי מתפרשן בבר נש, ואף על גב דכלחו קשורה חדא, נשמה סלקא לעילא, גו נבייעו דבירא. רויח עאל בגנטא דעדן, (ויקרא ע' ע"ב) כגונא דלעילא. נפש אתישבא גו קברא.

ואי תימא, נפש לעילא, דאתישבת גו גופא בקברא, אין הוא קברא. אלא גו ההוא קליפה תקיפה, ועל דא, נפש כגונא דא לחתא, וכלא דא כגונא דא. ובгинן כה, תלת דרגין מתפרשן, ואיפון קשורה חדא ורזה חדא. ובכל זמנה דגרמי אשתחוו גו קברא, הא נפש אשתחחת תמן. רוזא הכא לאינון דידעי ארח קשוט,